

смѣтливостъта на киседжията или съ юначеството на хайдутина. Не дълго трѣбваше да чѣка старий Стефанъ; той зачу шумолението на каманьетѣ въ противоположната пукнатина и до него ясно долетѣха отражаемитѣ отъ канаритѣ гласове.

— Ще рѣче ти си казака, войника, слугата, началството който ви ловеше и връзваше, прѣминавашъ сега къмъ насъ и искашъ да живѣешъ съ насъ?

— Не съвѣшъ съ васъ; азъ искамъ да живѣя самъ съ себе си а пакъ отъ васъ искамъ да разувная за нѣщо си.

— За какъто?

— Гдѣ е сестрата на Деликанлията, за която ме ожениха?

— Отъ гдѣ да зная; азъ сега не зная гдѣ е самата Деликанлия.

— Какъ не знаешъ? До ватвора поиде слухъ че я прѣдали на тебе за да я испроводимъ на онзи свѣтъ.

— Истина е, само азъ не я испроводихъ тамъ; засрашихъ се, вѣмахъ куражътъ! тя е такава хубавица, такава млада и тъй се молеше! Азъ я дадохъ на дѣда Стефана, който е дѣдо на всичкитѣ насъ хайдутини и киседжии, за да я зареде вждѣто иска, само да я нѣма тукъ и никога да не се научи за нея Птичийтъ Синъ. Азъ за това не съжелявамъ, но Кушчията не ме пуща предъ очитѣ си, ето гдѣ е нещастieto; той иска да мине безъ мене, безъ мене, своята река. — Говорившиятъ отъ жалостъ заплака. — Тси не ме има вече за нищо! Азъ съмъ готовъ на всичко за да попадна пакъ у него въ милостъ, мене ми е мѣчно да живѣя безъ него, не мога. Карабела ходилъ да търси, но до вчерашний день нищо още не е разувналъ. Птичийтъ Синъ го проводилъ на друга страна; тъй и вечеръ той ще се върне, а на мене е заповѣдано никъдъ да не стивамъ; ето азъ и сѣдя въ колибата, дѣто ти ме завари въ мисляние какъ да умилостави господарьтъ си.

— Ами по какъвъ начинъ?

— Когато я нямѣря, то трѣбва да я скрия така, щото да я не намѣрятъ въ свѣта, и тогава мене ще ме простятъ.